

at en stor Del af de Varer, der hidtil ere blevne fabrikerede her i Landet, vil blive indført. Nu kan man sige: Ja, det er der ingen Glæde ved, — og der kommer jeg særlig til at gaa noget mod Frihandlernes Repræsentant — for vi faa det saa billigere, og Befolkningen som Helhed sparer. Det er noget, jeg ikke tror paa i dette Tilfælde, og man vil have Vanskelighed ved at bevise det, eller rettere sagt efter min Mening er det umuligt. Forbrugerne vilde intet kunne spare herved, idet de Importører, der ville opstaa, ville være de store Fabrikanter, som vi nu have. Jeg venter, at der vil blive sagt: Ja, det er da heldigt, at Socialdemokraternes Repræsentanter en Gang imellem kunne tage de store Fabrikanter i Forsvar. Maa jeg tage Afstand fra dette straks og bevise Dem, at det ikke er Tilfældet. Tobaksindustrien er et fuldstændigt Haandværksfag. Der er ikke mange Fag, hvor Konkurrencen er mere almindelig. Der eksisterer ikke den lille By, ikke den mindste Flække i Danmark, som ikke har flere Personer, der beskæftige sig enten helt eller delvist med Cigarullen og Tobaksfabrikation. Det er for de allerfleste let at blive selvstændige, ikke saaledes at de derfor ere konkurrence-dygtige — det bliver noget helt andet —, men der er let Afgang til Faget, fordi der kun fordres en forsvindende Kapital i Sammenligning med, hvad der i mange andre Fag skal til, særlig hvor Storindustrien florerer. Dette har medført, at vore Fabrikata — det er endogjaa anerkendt af rejvende fra Holland og Tyskland, fra Hamborg og fra de øvrige Tobakscentre — ere almindelig ansete. Naar det fra anden Side er gjort gældende, at vore Arbejdere ikke ere saa øvede og kendte med Industriforholdene som andetsteds, idet Befolkningen ikke er opdragen dertil, gælder det ikke for Tobaksindustrien. Navnlig ere vore Cigararbejdere anerkendte i Udlandet og have let ved at faa Arbejde, hvor de komme hen, naar Konjunkturerne blot ere nogenlunde gunstige.

Naar det dernæst siges, at vi maa betale denne Bestyttelse, er jeg teoretisk enig med Frihandelsmændene deri, at enhver Bestyttelse naturligvis involverer en Varesfordyrelse, men over for Bestyttelsesspørgsmaalet kommer det for mig an paa, hvor mange der beskæftiges i vedkommende Industri, og hvordan Lønnen og Arbejdsforholdene stille sig i de tilgrænsende Lande. Jeg har som mangeaartig Fagforeningsformand i dette Fag — det er jeg endnu — den Indrømmelse at gøre her for Tinget, som Fabrikkerne aldrig ville faa mig til at indrømme, at vi ved vor stærke Organisa-

tion have drevet vor Løn op til en saadan Højde, at den staar bethdeligt over Lønnerne i de nærmest liggende Lande og særlig over Lønnerne i Holland og Tyskland, ikke mindst i det sidste Land, hvilke Lande vi jo skulle konkurrere med. De kunne være aldeles overbeviste om, at hvis jeg ikke havde den Opfattelse, at dette vilde være skadeligt for alle de Arbejdere, der ere beskæftigede i dette Fag, og hvis det kun drejede sig om disse store Fabrikanter, som der for øvrigt ingen Grund er for mig til at tage Ordet for, vilde jeg ikke indtage dette Standpunkt. De tage meget fejl, hvis De tro, at Storfabrikanterne i dette Fag kunne rammes ved Nedsættelse af Bestyttelsen. Disse store Fabrikanter her i Landet ere virkelig kapitalstærke ved Formuer, der ere opsamlede gennem Slægtled i store Virksomheder. Hvis vi nedsatte Bestyttelsen, vilde disse Fabrikanter meget let kunne flytte deres Fabrikker til Tyskland og til de Lande, hvor Arbejds-lønnerne er billigere. Man vil maasse indvende, at det ikke er saa let at gøre. Godt, men deres Utenfiller og Fabrikinventar kunne de let blive af med, og saa kunne de ganske simpelt i Stedet for at blive Fabrikanter i Tyskland nøjes med at blive Importører, det vil sige, blive de Folk, der eje Kapitalerne, og staa bagved de Fabrikker, der enten ere eller skulle oprettes i Tyskland. Muligheden heraf kan ingen bestride. Vi have et Eksempel paa, at det virkelig har fundet Sted for Hamborg-Fabrikernes Vedkommende. Jeg har selv arbejdet i Hamborg og paa adskillige andre Steder i Tyskland. Den Gang Hamborg var Fristad, var der en stor blomstrende Tobaksindustri. Nu have Fabrikkerne lagt den aller største Del af Fabrikationen uden omkring i Landdistrikterne. Og hvorfor? For at faa billigere Arbejdskraft. Det vil efter min Mening gaa her akkurat paa samme Maade. Man vil ramme Storfabrikanterne, men man kommer til at ødelægge en Industri, der har de samme Betingelser — mærk Dem det, mine Herrer — for at bestaa her i Danmark som i noget som helst andet Land i Europa. Paa de andre Steder produceres nemlig heller ikke Raastoffet, de faa det, i alt Fald for den aller største Del, fra oversjøiske Lande. Og saa siger Mindretallet, at netop for denne Industri vil det nedsatte Bestyttelsen til Trods for, at de over for de andre Industrier sige: Lad os komme dem til Hjælp ved at nedsætte Tolden paa Raa- og Hjelpestoffer. Efter min Mening vil hele denne Industri blive ødelagt, hvis det bliver gennemført, som her er foreslaaet,